

## [Aksel Larsen.]

gen og gennem forbud mod strejker og andre aktioner for højere lønninger. For at gøre det, for om muligt at få arbejderne til at sluge denne kamel gennemførte man en påstået udbyttebegrænsningslov, om hvilken der dengang blev sagt, at den var faktisk det væsentlige ved hele den økonomiske lovgivning af maj 1940. Man har klart og utvetydigt erkendt, at man udelukkende lavede udbyttebegrænsningsloven af 1940 for at kunne sige til arbejderne: her kan I se, det er ikke bare jeres lønninger, vi lægger loft over og nedsætter, vi begrænser også lederens udbytte. Men der var bare ikke nogen udbyttebegrænsning i loven, heller ikke i loven af 1948. Der var i loven af 1940 en vis begrænsning i adgangen til at udbetale udbytter, og forsåvidt var den altså en lov om tvungen opsparing for aktieselskaber, sådan at forstå, at når denne lov engang måtte blive ophævet eller udløbe, kunne de opsparede penge komme aktionærerne tilgode. Der blev ikke taget fem flade øre fra dem — ja, det skulle da lige være på den måde, at muligvis bestyrelserne sørgede for at få lidt rigeligere diæter og tantieme i den tid. Der var derimod ikke i loven af 1940 noget som helst om, hvad pengene skulle bruges til, for der var ingen tvungen investering, der skulle ikke indbetales til statskassen, pengene skulle ikke komme samfundet tilgode, der var kun en rent formel skematisk grænse for, hvor meget der måtte betales i udbytter af aktieselskaber, der havde eksisteret og betalt udbytte før 1939. Det var en psykologisk lov, og det er loven også nu i den skikkelse, den har fået i 1948. Der er blot det ved det, at i den skikkelse, den har fået i 1948, er den endnu mere værdiløs som udbyttebegrænsningslov end loven af 1940, og derfor er mit parti af den mening, at man hellere burde ophæve end opretholde en lov, som reelt ingen betydning har. Jeg vover at påstå, at samfundsøkonomisk har loven ikke så megen betydning, at det er forsvarligt at ofre papir og trykkeriudgifter på at få foreviget en rigsdagsdebat om den og få loven offentliggjort.

Derfor vil jeg sige — og jeg siger det med det samme, dels for at der ikke skal herske tvivl, dels for at vi muligvis kan undgå at spille tid —, at mit parti ikke vil medvirke til vedtagelsen af det forelagte lovforslag.

Det ville vel formelt være det rigtigste, om vi stemte imod det. Det kan vi imidlertid ikke gøre — af psykologiske grunde. Hvis vi stemte imod denne reelt betydningsløse lov ville man skrigge op i en vis presse: kommunisterne er modstandere af udbyttebegrænsning. Ja, men vi er skam ikke modstandere af udbyttebegrænsning, vi ønsker i allerhøjeste grad at begrænse kapitalisternes udbytte, vi ønsker faktisk den tilstand, at de overhovedet intet udbytte får. Men vi vil ikke give nogen mulighed for at påstå, at vi er modstandere af udbyttebegrænsning, og derfor vil vi, når dette lovforslag kommer til afstemning, hvis det ikke undergår meget væsentlige forandringer — og det er der vel ingen udsigt til —, afholde os fra at stemme.

**Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter):** Jeg forstår, at der fra flere sider er ønske om, at lovforslaget kommer til behandling i et udvalg, og jeg skal derfor indskrænke mig til et par ganske korte bemærkninger.

Til den ærede socialdemokratiske ordfører vil jeg gerne sige, at der naturligvis ikke ligger noget odiøst i, at der udbetales et større udbytte, men det, der er sket, er jo ganske simpelt, at aktieselskaberne har ført en i allerhøjeste grad ansvarlig udbyttepolitik. Den ærede ordfører var selv inde på og fremhævede ganske loyalt, at der foruden en ganske vist meget lille forøgelse i udbyttebetalingerne var sket væsentlige henlæggelser, og i den forbindelse vil jeg gøre opmærksom på, at det naturligvis vil være både rimeligt og retfærdigt, at sammenligningen finder sted med virksomhedens egenkapital og ikke den nominelle aktiekapital.

I anledning af de bemærkninger, der er fremsat af den ærede ordfører for Danmarks retsforbund, vil jeg bemærke, at der i og for sig er enighed mellem den ærede ordfører og mig om, at der ikke vil være nogen fare ved, at loven bortfalder; jeg har netop fremhævet den ansvarlige udbyttepolitik, der er ført. Når der er stillet forslag om forlængelse af loven, skyldes det ganske simpelt, at jeg og med mig andre i regeringen har ment, at denne lovgivning i hvert fald ikke egnede sig til en større principiel strid — det er ikke her, slaget skal slås om restriktionernes ophævelse.